

Gods trouw in de verdrukking

Exodus 3

Een wondervolle aanblik moet het geweest zijn, toen Mozes in de woestijn van Midian een braambos zag die brandde en toch niet verteerde. Geen wonder dat hij daarheen ging om dat te bezien en om te weten hoe het kwam, dat de braambos verbrandde en niet verteerde.

Toen hij zich daarheen wendde, riep God uit het midden van de braambos: 'Nader hier niet toe; trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land. ... Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob. ... Ik heb zeer wel gezien de verdrukking van Mijn volk, dat in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers; want Ik heb hun smarten bekend. Daarom ben Ik neergekomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaars, en het opvoere uit dit land, naar een goed en ruim land, naar een land, vloeiende van melk en honing' (vs. 5-8). Toen Mozes vroeg: 'Zie, wanneer ik kom tot de kinderen Israëls, en tot hen zeg: De God van uw vaders heeft mij tot u gezonden; en zij mij zeggen: Hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen?' antwoordde God: 'IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL! ... IK ZAL ZIJN heeft mij tot u gezonden!' (vs. 14).

Dat is een nieuwe naam die God Zichzelf hier geeft. Met deze naam was Hij tot hiertoe niet bekend geweest. 'Ik ben aan Abraham, Izak, en Jakob verschenen, als God de Almachtige; doch met Mijn Naam HEERE ben Ik hun niet bekend geweest' (Ex. 6:2). Wel vinden wij die naam al in het tweede hoofdstuk van Genesis, maar men bedenke dat Mozes dat Boek geschreven heeft, en Mozes kende die naam van God en kon er dus in zijn geschriften gebruik van maken.

'IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL', of beter vertaald: 'IK BEN, DIE IK BEN'. Zoals de Heer Jezus zei: 'Voor Abraham werd, ben Ik' (Joh. 8:58), of letterlijk: 'Eer Abraham was, Ik ben'. Dat wil niet zeggen: Eer Abraham was, bestond Ik, maar: Eer Abraham was, bestond Ik als de 'IK BEN', als de Jehovah van het oude verbond, de eeuwig Getrouwe, de onveranderlijke Verbonds-God.

Onze namen hebben gewoonlijk geen betekenis. De namen in de Bijbel wel, Gods namen bovenal. Zij drukken iets uit van Zijn wezen, een gedeelte van Zijn hoedanigheden, eigenschappen. of heerlijkheden. God, de Schepper, noemde Zich bij Abraham, Izak en Jakob 'de Almachtige', door Melchizedek 'de Allerhoogste', hier bij Mozes en voortaan voor Israël: 'IK BEN'. Nu voor ons, Zijn kinderen, heeft God Zichzelf geopenbaard als 'Vader'.

Het bekend maken van die namen staat telkens in verband met de openbaring van een gedeelte van Gods wezen. De Almachtige had aan Abraham, Izak en Jakob beloften gegeven en met hen een verbond gesloten. Hun zaad zou wel in Egypte worden verdrukt, maar zij zouden het land waarin zij als vreemdelingen verkeerden, bezitten. Dat land, vloeiende van melk en honing, waarin de aartsvaders in tenten verbleven, zou aan hun zaad tot een eeuwige erfenis gegeven worden.

En nu, toen Mozes in Midians woestijn de kudde van zijn schoonvader weidde, stond de vervulling van deze belofte voor de deur en zou God Zijn verbond gestand doen. Hoewel Jakobs zaad 400 jaar in Egypte had vertoefd, had God Zijn belofte toch niet vergeten, maar stond Hij op het punt die te

vervullen. Daarom komt Hij nu tot hen als de 'IK BEN, DIE IK BEN', de Onveranderlijke, de eeuwig Getrouwe, de Waarmaker van Zijn woord, de Vervuller van Zijn belofte. Onuitsprekelijke genade! Heerlijke vertroosting! Ook voor ons. Voor ons nog meer dan voor Israël, want de Schepper van hemel en aarde, de almachtige God, 'Ik ben, Die Ik ben' is in Christus onze Vader.

De Onveranderlijke, de eeuwig Getrouwe, de IK BEN, was in het midden van de braambos. De braambos brandde, maar omdat Hij in het midden was, verteerde de braambos niet. De drie jongelingen in Daniël 3 waren in de oven met het brandende vuur, maar omdat de engel van de Heer met hen in het vuur wandelde, werden zij niet verteerd, ja, was zelfs de geur van het vuur niet aan hun kleren te ruiken.

Zo was het ook met Israël. Hoe groot de verdrukking ook was waaronder zij zuchtten, zij werden niet verteerd. Integendeel, zij groeiden tegen de verdrukking in. Faraó had dit op treffende wijze ondervonden. Al zijn wrede bevelen hadden geen andere uitwerking gehad dan dat het volk in menigte en in kracht was toegenomen. De Heer was in het vuur, en daarom kon het vuur hen niet schaden. Faraó stond beschaamd; en de man die nu door God verheven was om Zijn volk van de slavernij te bevrijden, was als gevolg van de wrede bevelen van de koning aan zijn eigen hof, in al de wijsheid van de Egyptenaren onderwezen.

Evenzo is het met de Gemeente. Wat heeft de wereld al niet uitgedacht om haar van de aarde te verbannen en uit te roeien, maar steeds bleek zoiets onmogelijk te zijn. De poorten van de hades zullen de Gemeente van de Heer Jezus niet overweldigen (Matth. 16:18). Ook zij groeit tegen de verdrukking in en is in de verdrukking het sterkst en het gelukkigst. Het bloed van de martelaren is het zaad van de kerk.

Met ieder van ons persoonlijk gaat het niet anders. Al kermen wij ook in het vuur, van verteren is geen sprake. De Heer is met ons in de verdrukking. De gelovigen doorstaan de vuurproef, en eenmaal zal elke beproeving van het geloof blijken te zijn geweest tot ons heil en onze zegen, en zal strekken tot lof, eer en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus (1 Petr. 1:7).

Maar laten wij nu luisteren naar de woorden vol tederheid en ontferming van Hem Die in het midden van het vuur was. 'Ik heb zeer wel gezien de verdrukking van Mijn volk, dat in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers, want Ik heb hun smarten bekend. Daarom ben Ik neergekomen, dat Ik het verlosse' (vs. 7-8). Welk een tedere liefde! Wat een neerbuigende goedheid! Zijn oog was gericht op die arme, verdrukte Israëlitische slaven, die onder de hand van de drijvers zuchtten. Van Zijn hoge hemel sloeg Hij hen met innige belangstelling gade. Niets ontging Hem. Wat voor ieders oog verborgen was, werd door Hem gezien. Ja, Hij wendt Zijn oog niet af van de rechtvaardigen hier beneden. Hoe heerlijk en vertroostend! Met dit bewustzijn in ons gaan wij moedig onze weg en verdragen wij het leed en de beproeving. Geen haar valt van ons hoofd zonder de wil van de hemelse Vader.

Maar Hij slaat ons niet alleen gade, Hij luistert ook naar ons geroep. 'Ik heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers'. Zijn oor is altijd open. Dag en nacht luistert Hij naar ons. Mensen kunnen dat niet. Zij kunnen onmogelijk in alles belang stellen. Laat niemand dit van een ander vergen, want hij zelf doet het ook niet. Onze God stelt echter in alles belang. Er staat van Hem geschreven, dat Hij de jonge raven hoort (Ps. 147:9), hoeveel te meer dan het geroep van Zijn kinderen.

Maar er is meer. De Heer gaat nog een stap verder en zegt: 'Ik heb hun smarten bekend'. Hij was in hun leed ingegaan. Zie, dat doen de mensen niet snel. De verdrukking zien, naar het geschrei luisteren, dat gaat nog wel, maar zich in het leed verplaatsen, alsof men het zelf ondervindt, dat kan alleen de Heer en hij die zich door Gods Geest laat leiden. De Heer had Israëls smarten bekend. Hij voelde als het ware de zweep van farao's drijvers op de rug van de arme Israëlitische slaven.

'Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?' (Hand. 9:4) is het heerlijke woord van de Heer Jezus, op de weg naar Damaskus gesproken, toen Saul de heiligen vervolgde. De Heer Jezus is de medelijdende Hogepriester, Die, omdat Hij Zelf in alle dingen verzocht werd, uitgenomen de zonde, met onze zwakheden medelijden kan hebben en Zich verplaatsen kan in alles wat ons op aarde treft, als iemand Die Zelf in al die omstandigheden verkeerde. Hij voelt al ons leed. Hij kan onze strijd en ons zuchten begrijpen. Zijn hart lijdt met ons mee. Hij is gisteren en heden en tot in eeuwigheid Dezelfde.

Als wij Hem gadeslaan in Zijn leven hier beneden, welk een teder medegevoel vervulde Zijn hart. Hij weende aan het graf van Lazarus; Hij troostte de moeder van wie de enige zoon ten grave werd gedragen. Hij vertrouwde Zijn eigen moeder aan Zijn meest geliefde discipel toe. Maar de Heer ziet niet alleen onze ellende, Hij luistert niet alleen naar ons geschrei en komt niet alleen om Zijn medegevoel te betonen, maar Hij daalt ook neer om ons te verlossen.

Voor Israël was het uur van de bevrijding geslagen. Met een machtige hand en een uitgestrekte arm zou de Heer hen uit Egypte uitleiden en van de slavernij verlossen. Al leek het ook alsof Hij Zijn volk had vergeten en Zich niet om hen bekommerde, toch gedacht Hij steeds aan Zijn verbond met Abraham; en hoe lang ook uitgesteld, de verlossing was nu nabij.

Ook onze verlossing is nabij. De Heer Jezus komt spoedig. 'En zie Ik kom spoedig', roept Hij ons toe (Openb. 22:7). Het hemels Kanaän ligt voor ons. Het Vaderhuis met zijn vele woningen is open. Daar zien wij de Heer Jezus met heerlijkheid en eer gekroond. Daar zien wij de voor ons bereide plaats. Eén oogwenk slechts en de kroon volgt op het kruis. De tranen worden gedroogd, het stof wordt van de voeten geschud, het zweet van het aangezicht gewist. Eeuwige rust in het 'land' is ons deel en verzadiging van vreugde genieten wij daar voor Zijn aangezicht.

Maar behalve deze eindelijke verlossing uit alle strijd en leed, is er nog een uitkomst die de Heer ons schenkt te midden van de verdrukking. Er staat geschreven: 'God is getrouw, Die niet zal toelaten dat gij boven vermogen verzocht wordt; maar met de verzoeking zal Hij ook de uitkomst geven' (1 Kor. 10:13). U zegt misschien: 'Mijn kracht is zo gering en ik ben zo zwak'. Mocht u toch diep gevoelen dat u niet alleen zwak, maar krachteloos bent, roep ik u toe. Wij hebben geen vermogen in onszelf om iets te verdragen. Het geringste, een speldenprik doet ons opschrikken. De minste tegenspoed kan ons geheel in verwarring brengen en moedeloos maken.

'Maar', zult u zeggen, 'als dat zo is – en ik kan het niet tegen-spreken want het is overeenkomstig Gods Woord – hoe kan de Heer dan zeggen dat wij niet boven vermogen verzocht worden? Als wij geen vermogen hebben, dan gaat dus elke verzoeking ons vermogen te boven'. Zo is het ook, maar zie hier de verklaring van het geheim: Hij geeft de uitkomst terwijl de verzoeking er is, al duurt ze ook jarenlang voort en al komt er nooit een eind aan.

Waarin bestaat die uitkomst? Wel, in het vermogen dat Hij schenkt om de verzoeking te kunnen verdragen. 'God is getrouw, Die niet zal toelaten dat gij boven vermogen verzocht wordt; maar met de verzoeking zal Hij ook de uitkomst geven, zodat gij ze kunt verdragen'. De uitkomst bestaat dus in het vermogen om de verzoeking te verdragen.

Niet een van Gods kinderen kan in de verdrukking bezwijken, omdat de 'Ik ben, Die Ik ben' in het midden van het vuur is. Het leert ons in de verdrukking te roemen. Niet om de verdrukking op zichzelf, maar om de uitwerking. 'De verdrukking werkt volharding, en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop' (Rom. 5:3-4; zie ook 1 Petr. 1:7).

Wel zal er veel onverklaarbaars en raadselachtigs hier beneden overblijven, maar eenmaal worden alle raadsels opgelost; eenmaal zullen wij inzien dat het zó en niet anders moest zijn, dat de weg, door de Heer met ons gegaan, wijs, goed en vol van liefde was. Dan zullen wij Hem danken voor elk leed, voor elk verlies, voor elke smart, voor elke strijd. Geloven wij dit, dan begrijpen wij de anders raadselachtige vermaning van de apostel: 'Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt' (Jak. 1:2).

Schrijver onbekend.